

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn.ª pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
 Un any..... 2'50 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm.ª atrassats des 2.ª tom... 0'06 »
 Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fòra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos..... 0'85
 { 1 any..... 3'25
 Dins Espanya... { 3 mesos..... 1'00
 { 1 any..... 3'50
 A Ultramar y s' Estrangè... { 3 mesos..... 1'50
 { 1 any..... 5'00

RONDAYA.

TRADUCCIÓ DES PROVENSAI.

Hey havia una vegada à una tèrra molt endins, una pòbre formigueta, un òu y una cigala qui s'en anavan pelegrinant à fé un viatge fins à Jerusalem.

S'havian promès que no's dexarian tant si feya es temps dolent còm si 'l feya hò, y s'havian repartides ses feynes de lo més bé: s'òu havia de triá es camí més hò y havia de conduhi ets altres, sa formiga s'havia de cuydá de cercá recapte per la menjúa, y sa cigala havia de cantá.

Quant partiren es camí era plá, es sòl comensava à sorí, ses gotes de robada brillavan demunt ses flòrs, y ses flòrs dexavan aná hònes olós. Era una diada del Bon-Jesús, qui donava gòtx y tot esclatava d'alegría.

S'òu digué:

—Tendrem hòn camí, podrem aná à pèu plá y daxo, daxo.

Sa cigala digué:

—Ferá caló, tendrem hòn soleyet.

Sa formigueta digué:

—Ferá hòn témps; tendrem que menjá.

Un grí desde sa sòca d'una auzina y una titina desde ses branques d'un desmay se volían riure d'ells y des séu pelegrinatge, y cantavan, canta qui canta:

Qui no deixa sa caseta
 Per aná en llòch,
 Si no guaña qualque còsa,
 No pèrt tampòch.

Però per axò no deixaven de fé via sa formigueta, s'òu y sa cigala.

Quant travessavan el serral perderen s'alegría.

A sa capamunta s'òu se rompé.

A sa capavalla un nigúl tapá es sòl, y sa cigala no volgué passá envant per pò de tení fret.

Axí va essé que la pòbre formigueta se trobá tota soleta per acabá es séu viatge cap à Jerusalem.

A s'hora-baixa arribá à sa vorera

d'un riu; s'aygo era gelada, y aquell pòbre animalet volguent passá se rompé una cama.

Llavò mitx esmortida se posá à plorá, y digué:

—¡Ay, gèl, gèl! ¡y qu'ets de fòrt per trencá sa cameta à la pòbre formigueta, qui s'en anava à fé son viatge cap à Jerusalem!

Es gèl respongué:

—¡Es soleyet qui me fon es molt més fòrt que jò!

Sa formiga reprengué son plant:

—¡Ay, soleyet, soleyet! ¡y qu'ets de fòrt per fondre es gèl; es gèl qu'ha trencat sa cameta à la pòbre formigueta, qui s'en anava à fé son viatge cap à Jerusalem!

Des fret sa tèrra s'era cuyada, y venia de sa muntaña un salistre que congelava sa sanch.

Es sòl respongué:

—Es nigúl que 'm tapa es molt més fòrt que jò.

Sa formiga reprengué son plant:

—¡Ay, nigúl, nigúl! ¡y qu'ets de fòrt per tapá es sòl, es sòl que fon es gèl, es gèl que trencá sa cameta à la pòbre formigueta que s'en anava à fé son viatge cap à Jerusalem!

Es nigúl respongué:

—Es vent qui m'en dú es molt més fòrt que jò.

Sa formiga reprengué son plant:

—¡Ay, vent, vent! ¡y qu'ets de fòrt per fé fugí es nigúl, es nigúl que tapa es sòl, es sòl que fon es gèl, es gèl que trencá sa cameta à sa pòbre formigueta que s'en anava à fé son viatge cap à Jerusalem.

El vent respongué:

—Sa paret que m'atura es molt més fòrt.

Sa formiga reprengué son plant:

—¡Ay, paret, paret! ¡qu'ets de fòrt per aturá es vent, es vent que fa fogí es nigúl, es nigúl que tapa es sòl, es sòl que fon es gèl, es gèl que trencá sa cameta à la pòbre formigueta que s'en anava à fé son viatge cap à Jerusalem!

Sa paret respongué:

—¡Sa tèrra que m'aguanta es molt més fòrt que jò!

Sa formiga reprengué son plant:

—¡Ay, tèrra, tèrra! ¡qu'ets de fòrt per agontá sa paret, sa paret qu'atura es vent, es vent qu'encalsa es nigúl, es nigúl que tapa es sòl, es sòl que fon es gèl, es gèl que trencá sa cameta à la pòbre formigueta que s'en anava à fé son viatge cap à Jerusalem.

La tèrra respongué:

—¡Lo hòn Deu es molt més fòrt que jò, ell que m'ha feta!

Sa formigueta mitx mòrta reprengué son plant:

—¡Oh, Deu, Deu! ¡y que sou de fòrt, vos qu'heu fet la tèrra qu'aguanta sa paret, sa paret ha aturat es vent, es vent no ha fet fogí es nigúl, es nigúl tapa es sòl, es sòl no fon es gèl, es gèl ha trencat sa cameta à la pòbre formigueta qu'anava tota soleta à fé son viatge cap à Jerusalem!

Llavò Deu tengué pietat d'aquell pòbre animalet y digué:

—¡Que tremol la tèrra!

La tèrra tremolá. D'un còp caygué sa paret, es vent passá, s'escampá es nigúl, torná à apareixe es sòl, es gèl sa fongué, y sa pòbre formigueta pogué treure sa cameta, coixeljant tota soleta, à poch, poch, à acabá son viatge fins à Jerusalem.

SA MISSIÓ.

Molts de pagesos mos creym que Ciutat es sa perdició des joves. ¡Ja hey anam errats. Avuy en dia sa peste des mal s'estèsa per tot, y tant es à Ciutat còm à ses viles y llogarets per petits que sian. Sa perdició de sa jovintud no son ses capitals, sinó sa malfenería y ets amichs dolents.

Moltes mares de la part forana no gòsan enviá ses fiyes à Palma còm à criades, perque no les mal encaminen; y les deixan aná totes hònes à fé feyna y à romandre fòra vila, y à riure y folgá en gent que no té educació; y quant sa

mare es pensa tenirlé segura perque no ha anada à servi à Ciutat, ella ha feta més via que sa qu'es creya p'es camí des mal. ¡Qui sab si à Ciutat s'haguera mantenguda sencera!

Es cert que dins ses capitals, com à més poblades hey ha més gent dolenta, però també n'hi ha molta més de bona. Es segú qu'hey trobareu qualque dolent més dolent qu'ets altres, però també heu és qu'hey veureu qualcú molt més bò y molt més sant y molt més sabi per donarvos bons conseys.

Antigament la pagesia de Mallorca era un modèlo de bondat y sensillès. No duya gens de malicia. Encara en contan cuentos. Però en el dia, ja li donareu es dit per veure si mossega. En matèria d'essè malpensats y de males intencions ó de coneixe sa gramátiga *par-da*, en pòden doná amb una cuyereta à tots es ciutadans.

Ara, à Ciutat hey ha hagut una Missió ahont s'han fets bons sermons y solemnes funcions d'Iglesia, y processons, y pregunt jò: ¿Hey ha hagut cap pagès que correués à Palma per tení es gust de sentí sa paraula de Deu y veure tan lluhidíssims actes? Ningú s'en ha temut. Si hey hagués hagut una funció de toros ahont matan cavalls y flastoman y cridan..... haurían anat à Ciutat à milenars per veurelè, y no haguieren bastat *trens* ni *carrils*, com s'es vist sempre. Y no es que no heu pagás es corre, perque sa processó de Diumenge passat era molt milló, molt més concorreguda que ses des *Dijòus sant* y es dia del *Còrpus* que son ses que més pagesia cridan.

Palma aquests dies ha donat pròves de tení rès fondes y de bona sava en quant à religió. Ses manifestacions públiques des seus habitants, qu'han tengut lloch derrerament, son estades espontàneas y fruyt natural des catolicisme que deixaren sembrat dins es seu còr sos pares y sos ávis. Sa població ha acodit en massa, en bloch com diría un forasté, à escoltá sa paraula de Deu, y s'eco des palmessans ha contestat tan pronte y tan bé en aquesta paraula, qu'es estat s'admiració. Sa des dolents, que s'han trobats essè més poch que no's creyan; y sa des bons, que s'han vists plegats, coneguts y confortats uns amb sos altres.

A qualsevol de nòltros, pagesos, mos pareix que ses Missions com que no sia còsa de ciutats sinó de llogarets curts; y que per veure fé bon fruyt à una Missió ha d'essè dins una vila, ahont es Rectó pòt prepararla bé quinze dies abans. Mos equivocám de mitx à mitx. Sa Missió fa fruyt ahontsevuya, y axí s'ha vist ara dins Ciutat, perque sense prepararla, sense predicarla abans, un sol anunci ha bastat perque tothom, tothom, correués à doná pròves d'essè catolichs de bona lley, d'aquells que perdonan es seus inimichs y no tenen empaix en confessá públicament ses

séues flaqueses ni de fé veure que son humills y están prontes à doblegá es cap devant la Llum y Veritat etèrnes, y à demostrá públicament es respecte que li mereix una imatge de Jesucrist es fundadó divino de sa nòstra religió.

Mes de trenta mil comunions solemnes dins una ciutat de prop de xexanta mil, son bona pròva de sa séua homogeneydat de pensaments, si tenim en conta lo que pujan es nins petits, malalts, véys, ausents, ocupats y es molts de pòbres y menestrals que per enpegahits ó per no tení robeta decent no pogueren assistí d'una manera oficial, diguembó axí, à fé massa comuna amb sos altres més richs qu'ells. Però s'acte més imponent de tots va essè segurament es de diumenge passat. Sa tenia que dú sa figura de La Sanch à l'Hospital provincial ahont té sa séua capella, y va essè tal sa concurrència de sa processó y des carrés des seu curs, qu'era una còsa may vista. De cap manera se podía coneixe més, que trescant p'el restants carrés de la vila d'amunt, qu'estavan tots deserts com en temps d'es *cólera*.

Desde La Sèu à La Sanch, ananthí p'es carrés de Palacio y Costa de Sant Domingo, Born, Mercat y Rambla, hey ha segurament uns dos kilòmetros de carré es més ampla y espayós. Heu de sèbre, ydò, que tot aquest lloch va quedá plè, pe sa processó qu'arribava d'un cap á s'altre y pe sa concurrència que la mirava qu'era tanta que no hey podían aficá una guya.

Es ciutadants han demostrat aquesta vegada que son més bons que no creu la pagesia, y es testimoni qu'acaban de doná de sa séua religiositat será d'avuy en vant un politxo p'es dolents y una fortalesa p'es bons.

Donem gracias à en el Señor de qu'encara sia tan abundant sa bona llevó dins es nostros sementés.

PEP D' AUBEÑA.

GOIGS

À LA VERGE DE LA GRADA

que se venera en la Santa Iglesia Catedral de Mallorca.

I.

Vòltros, que'l Vall d'amargura
Transitau, cercant la via
De la més vera alegría.
Per alcansar la Ventura:
Veniu à mí, que la meua
De la Ditxa jò la sé.

N'es la Verge anomenada
Mare de Deu de la Grada,
Qu'hermosa capella té
Dins La Sèu edificada,
Amb rich altar y dossé.

II.

Vèrge Santa; Espòsa humill
Del Esperit Sant; del Pare
Predilecta Filla; y Mare
Amantíssima del Fill.
Vos, que formau les delicies
De Deu Trino y Sumo Bé,
Santa Vèrge de la Grada,
Siau en tot ma advocada
El temps que'n lo Mon viuré.
Mare de Deu alegrada,
Alegraume à mí també.

III.

Dins l'eyma preconcebuda
Del Pare Etèrn, quant peccai en
Nòstros Pares, y oblidaren
Una lley de Deu rebuda.
A Vos que totluna foreu,
Esperansa d'un nòu Bé;
Vèrge Santa de la Grada,
Cent vòltes vos he cridada,
Altres cent vos cridaré.
Mare de Deu alegrada
Alegraume, si convé.

IV.

Recullida dins lo Temple;
Quant la caña hagué florida
De Sant Jusèp, escullida
Foreu per doná exemple
A la doncella que l'homo
En matrimoni prengué.

Vèrge Santa de la Grada
Cent vòltes eus he invocada
Cent mil vos invocaré.
Mare de Deu alegrada,
Alegraume à mí també.

V.

Gabriel embaixada eus porta
D'amor, de glòria y de ditxa
P'el mon; vòstro'n pèu trapilja
De la Serp la testa fòrta,
Que per vos fonch esclafada
Deixant vensut Llocifé.

Vèrge Santa de la Grada
Per lograr la ditxa ansiada
Sempre, sempre eus clamaré;
Mare de Deu alegrada
Vòstra alegría he mesté.

VI.

Una nit dins pòbre còva
Del Fill de Deu foreu mare;
Fosca nit que torná clara
Quant eixí aquella llum nòva
Que del passat la tenebra
Com una bòyra desfé.

Vèrge Santa de la Grada
Cent vòltes vos he cridada,
Mil vòltes vos cridaré.
Mare de Deu alegrada,
Alegraume à mí també.

VII.

Estèl de pau descubriren
Tres reys, y en camí's posaren,
Y vòstro'n fil adoraren,
Y grans presents li oferiren.
Or y mirra li dugueren
Y encens dins rich encensé.

Vèrge Santa de la Grada,
Cent vòltes vos he cridada
Altres cent vos cridaré.
Mare de Deu alegrada
Alegraume, si convé.

VIII.

A Jesus havent perdut
El vereu el tercer dia
Disputant amb alegrí
Entre els Doctors assegut;
Y à tota la Sinagoga.
Amb ses rahons confongué.
Vèrge Santa de la Grada
Mil vòltes vos he cridada
Altres mil vos cridaré.
Mare de Deu alegrada
Alegraume à mí també.

IX.

Dins les nòces de Caná
Jesus per donarvós plèr,
Amb son infinit poder
En ví l'aygua transformá;
Y aquest de cent mil miracles
Que va fer, fonch el primé.
Vèrge Santa de la Grada
Mil vòltes eus he invocada
Cent mil eus invocaré.
Mare de Deu alegrada
Sòls alegrí he mesté.

X.

La vòstra mòrt fonch dolcíssima.
Fonch un trànsit, fonch entrada
Dins la glòria, hont coronada
Per la Trinitat Beatíssima
Còm Reyna de Cèl y Tèrra
Tota la Cort vos rebé.
Vèrge Santa de la Grada,
Mare de Deu alegrada
Donaume el plèr vertadé.
Donaume en la glòria entrada
El dia que 'm moriré.

M. N.

HEU FARÁN... NO' U FARÁN.

—¡Però, homo! Si fessen axò, et dich qu'heu veuria y no' u creuria.

—*Hombre*; ¿y tú que no tens confiança amb aquests seños? ¿Que no tròbes son de lo milloret qu' es puga desitjá?

—A mí ja m'agradan; à tots los tench per homos bastant honrats; pero apesá d'aquesta honradès, et dich que no' u farán.

—Pues jo esper, y tench per segú qu'heu farán.

—Pues jo 't juraría que no' u farán.

—Mira, jo sé cèrt que tots ells están animats de sa més bona fè, y per lo mateix, n' estich més que segú qu'heu farán.

—No pòs en dupta sa séua bona fè; però m' inclin à creure qu' amb axò sòls no hey pensarán; y *cuydado* que no los estaria lleitx el qu'heu fessin, encara

que no fòs sinó una vegada cada mes; y n' estich ben persuadit, de qu' es pòble n' estaria ben content, però molt.

—Ydò, per lo mateix jo esper qu' heu farán; ja heu veurás.

—Tú si que veurás, però será es desengañy; porque 't repetesch que no' u farán.

—¡Però, homo!... Si jo els he sentit à dí moltes de vegades que no tenen altre interés sinó es de que s' administració vaja del milló mòdo possible, (còm si diguessem *al pelo*), y per axò jo estich en sa majó confiança qu' heu farán.

—Ydò; vataquí es téu error: tú contes en sa bona administració; y tú no tens present de que 'l servici de que tractam, ja may es estat consignat en s' administració municipal (em refereisch en aquest pòble); y vataquí el perquè jo crech que no' u farán.

—Pues mira, jo, vamos; confés que tench una verdadera confiança en tots ells; y per lo mateix, crech que si qualcú los indicas aquest servici heu farán y prest. ¿Perque no los ho dius tú qu' ets estat per fóra Mallorca, y per ventura has vist còm heu feyan à qualque lloch?

—¡Homo!... Jo no me consider amb bastant de valiment per indicarlós tal còsa, porque en bons mòdos em podrian deixá abotxornat, dientme que ses méues observacions no els feyan ninguna falta; y qu'ells no ignoran quin es el séu devè. Però aximateix et diré: que si jo em trobás tan arrimat à ells com tú, los diría qu' he vist més d' una vegada, per fóra Mallorca, com el señó Batle ha cridat s' Ajuntament à Junta general, sense dirlos es porque fins que los ha tenguts à tots presents, y à les hores los ha dit: «*Señores*: es necessari que 'l pòble veji, que noltros no descuydám cap servici que redundi en favó de tots, tant des pobres com des richs, tant en favó de aquells que mos donaren es vòt, com d' aquells que votaren en contra de noltros. Sí, *Señores*: que vejín tots que noltros no hem vengut à la *Sala* sense altre objècte qu' ocupá *ses poltrones donant-mòs un tò mal entés*. No, *Señores*: es necessari que tots en general digan: «*Tenim un Ajuntament digne de los majós elogis*.» Y per lográ aquest bon nòm, importa que tots noltros contribuhiguem amb totes ses nostres fòrses à servi bé en es públich, y com jo tench sa més completa confiança en tots vostès, els he convocat, perquè ara mateix, ara sens falta, surtiguém tots per la vila, formant comissions de dos en dos, acompanyats d' els empleats del Municipi, y amb una mateixa hora mos presentém per totes ses tendes de comestibles, carnicería y pescatería, comprovant balances, pèsos y mesures, y enterarmós bé si en alguns de aquests establiments que venquin farina, si tractan per arròves y pesan en kilos, resultant amb axò perjudicat es compradó. Y si es trobás algun venedó de mala fè, se l' ha de castigá

amb tot es rigor de sa lley, y qu' es séu nòm se publich à sò de trompeta, y si mos cabía sa satisfacció de podè dí que tots els venedós son honrats à carta cabal, qu' es fassi públich també, hasta posarló en es periodichs de la provincia perquè arrib à noticia de tothom, que sápiquen qu' à n' aquesta vila no hey tenim cap venedó que vulga lo que no' s séu, y qu' à qualsevol infant s' el pòt enviá à comprá sense pò de que li faltès de lo que li perteneix, ni de que se li don *gat per llebra*.»

Sí; axò faría jo present en el señó Batle, si em trobás com tú, que tens bastant de confiança amb ell y en tot s' Ajuntament. Y més li diría: que tròp qu' está molt bé, pero molt, el qu' es tenga sa majó vigilancia per fóra vila, qu' axí mateix pòt essè molt bé que per dins vila n' hi hagués qualcuna de ben grassa (de butxaca), per causa de que 'ls moixos dòrmen, y per lo mateix tròb que convendria badá bé el *ojo*, tant de nit com de dia. Sí; tot axò li diría jo també en el señó Batle, si hey tengué sa confiança que tú hey tens.

—Mira, es primé dia que caygui bé en tench de parlá amb so señó Batle, y veurás com heu fará.

—Ydò, si tú lograves qu' axò es fés, faries un gròs favó en es poble, porque si tenim sa desgracia de qu' aquí hey hagués algun venedó de mala fè, sabríam qui es, y li podriam dí *per quin fi va creá Deu al homo*, y si es tocas amb sos dits que tots els venedós son honrats à carta cabal, sería una gran satisfacció per tots noltros; y més si sabíam que no s' hi fa cap *rata* d' aquelles qu' engrèixen quant es moixos dòrmen. Y encara més li diría també: qu' essent axò qu' aquesta vila la forma gent tota de trabay, sería molt convenient, que quant deixin sa feyna à sa pòsta des sèl; després d' havè sopat y arreglades ses séues còses, poguessin descansá, per recuperá ses fòrses qu' han gastades durant tot el dia; y perquè axò es pogués fé sería necessari que no es permetés que després de les onze en s' estiu, y de les deu en s' hivèrn, anás ningú per vila sonant guiterres, cantant y moguent rendu, y d' aquest mòdo tothom descansaría, y al dia siguent, tots, véys y joves es trobarían amb fòrses suficients per torná à sa feyna, y tots podrian cumplí amb sa séua obligació, tant els que fan feyna per élls, còm els que van à jornal. Y *otro sí*; que si es fés axò els pares y mares que quant s' en van à jaure han de dexá sa clau à devall sa pòrta, porque tenen es *bergant* per vila, y que no pòden dormirsè fins que 'l senten qu' òbri sa pòrta y s' en va à jaure; aquests pares dormissen à plè per sa satisfacció que tendrián al tení al séu fiyet à dins casa. Sí; tot axí li diría en el señó Batle, jo fòs tan amich d' éll com tú.

—Vamos, jo t' assegur que tant prest en parli amb so señó Batle, heu farán.

Axí siga; pero sent molt el repetirte, que pens que no heu *farán*. Voldria equivocarme.

UN RONDAYÉ.

XEREMIADES.

Dins es ferro-carril de Mallorca s'en senten de bones. S'altre dia contava un felanixé qu' a Porto-colom hey havia prop de trenta barcos que carregavan vi, y qu' es moll d'aquest port era una confusió p' es molt de botam qu' hey havia, buyd y plè. Deya també qu' havian comprat un vapor de xexanta mil duros per fé viatges de vi a France cada deu dies, y un Binisalemé li contestá que trobava qu' axò no los aniria bé, perque posavan s'arada devant es hòu. Que perqu' aquest vapor pogués marxá bé eran necessaris moltes còses: primera un bon capitá; segona tení ses fustes triplicades perqu' es temps qu' aniria y vendria poguessen buydá ses de France y omplí ses de Felanix; y tercera, transports ó carros suficients perque en essé en es port no hagués d'esperá que ley duguessen, sinó qu' allá estigués ja enmagatzemat y a punt de carregá. Deya encara més que trobava qu' es vapor havia d'essé després des carril que tenian projectat posá, y fenthó axí los aniria en popa.

Es felanixé li donava rahó, y com en tota música derrera s' *andante* sol vení s' *alegro*, sa conversa prengué un altre giro, perqu' es Binisalemé contá que tot axò era demés, suposat que s' havia inventat un sistema nou per du es vi a France sense necessitat de barques y que s' estava formant una societat per dú aquell pensament envant.

Digué que s' havia de posá un cable desde Formentó a Cete y qu' axí com es telegráfichs tenen s'ánima de còure aquest la tendria de canó de goma amb un embut a Formentó y un grifó a France y que tirarian es vi dins s' embut a Mallorca y sortiria a Cete p' es grifó, en virtut de que Formentó es molt més alt, y que si axò no bastava hey posarian una bomba de trasvalsá.

També digué que passarian una corrent elèctrica per dins es canó plè de vi, y axí lograrian comunicá ses paraules al mateix temps qu' es vi passaria, per sèbre quin vi era d' un y quin de s' altre; y heu deya tot amb tanta seriedadat que els qui l' escoltavan l' arribaren a creure, y prometeren prendre unes quantes accions.

Ara nòltros com a bons ignorants heu feym públich per veure de lográ que se fassa aquest miracle.

**

S'altre dia hey va havé un inglés qu' amb so rellotge en sa má procurava

no fé tart per anarsen a embarcá a n' es carril de Mallorca.

Quant va sentí tocá es primé toch sortí de la fonda d' una vila y amb tota catxassa s' en aná a s' estació diguent:

— *Me restan diez minutos.*

Es temps que prenía es billet tocaren es segon toch, y l' homo ben descansat s' assegué dins es salon.

Un jovenet l' avisá que ja se podia embarcá, y contestá:

— *Aun no tocar el tercero.*

Quant tocaren ses tres campanades s' axecá, s' en aná a posá dins un cotxo, però es carril ja era partit y no volgué arriscarsé a pujá.

— *Mal hecho, (deya.) El conductor non saber su obligacion. La campana ser del viajero y el pito del conductor. ¿Cuando salir otra expedicion?*

— A les tres y tres quarts de demá demati, (li contestaren.)

— *¡Mala noche! ¿Porqué no marchar a las ocho y todo el mundo dormiría bien?*

Se coneix qu' aquest inglés heu entenía.

*

**

Hem rebut un exemplá d' es Bando que se publicá dimecres passat, y agra-him s' atenció qu' ha tengut amb nòltros s' Alcalde enviantloms.

*

**

S'altre dia horabaixa que va ploure era un gust passá per qualque carré de Ciutat; per Cort hey havia qualque bas-siòt que s' hi podian negá, y per sa costa d' en Brossa amb una llenegada perillava rompresé una cama ó un brás.

¡Quin día será aquell qu' ets empedregats estarán tots axí com deurían.

COVERBOS.

— Tomeu, (deya un señó a n' es séu criat,) ¿ahont es es méu rellòtje?

— ¿Ahont? Quant vosté me digué que li das còrda y el posás amb *En Figuera*, li vaitx doná còrda y el vaitx posá a devòra *En Figuera* demunt una finestra.

— ¡Aquesta es blava! veslhó a cercá totduna..... però, ¡cá! ell are ja haurá fuyt.

— ¿Fuyt, señó? ¿y com havia de fogí si no té comes?

*

**

Un señó qu' estava distrèt va sentí pauparsé, va acalá es cap y va veure un lladre que li tenia sa má dins sa butxaca des rellòtje.

— ¡A, pòlissa! (li digué,) ¿y que feyes?

— Dispens, (contestá,) desitjava sèbre quinà hora era y no volia que vosté se molestás per dirmló.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Entre amiehs y parents hey ha poch cumpliments.*
 QUADRAT.....—*Sants-Ataró-Nadal-Traje-Sóler.*
 XARADA.....—*Ca-st-no.*
 PREGUNTA.....—*San Petersburg.*
 CAVILACIÓ.....—*Palma.*
 FUGA.....—*A Palma hasta sa sal fan aná cara.*
 ENDEVINAYA.....—*Una creu.*

GEROGLIFICH.

 D 7 Nat 7 Dimars
 Dissapte
 UN BEÑOL FRANCÉS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una randa a un plomí?
2. ¿Y una llimona a un taverné?
3. ¿Y s' Institut a una orquesta?
4. ¿Y sa Doctrina Cristiana a un hort?

BIEL.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nom de dòna; sa 2.ª, un nom d' homo; sa 3.ª, lo qu' es es méu llit; sa 4.ª, dues consonants; y sa 5.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA.

Ma primera es membre humá
 Estimat y preciós;
 Dos y un, verb horrorós
 Es més vil de quants n' hi ha;
 Y tercera art de cassá
 Molt usat p' es cassadós;
 Es tot mòble preciós
 Molt útil per descansá.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

A UN NAS DRET

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge mallorquí.

EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

¡... . ¡... ¡.¡.¡...

UN BUÑOL FRANCÉS.

ENDEVINAYA.

Meèm si saps axò qu' es:
 Un animal amb freixura
 Sempre 'l venen a mesura
 Y, may el venen a pès.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)